երկայն անհատնում տարիներու եւ նոցայ աւելի երկայն գիշերներու պատմութիւնն իւր աչաց առաջ կը հոլովէին: Կը յիշէր այն դառնացեալ, անջատ եալ սիրոյն գիշերները, երբ մարդկային ամէն ձայներ կը լռէին, ամէն աղմուկներ կը դադրէին, երկու տարուան բանտարկութենէ վերջ նաեւ այն օրերը, որ ինք միայնակ, օտար, պանդուխտ եւ կամաւոր տարագիր՝ իւր գերեզման ական սենեակին դուռը կը գոցեր, իւր կրակէ գլուխը երկու ձեռքերուն մէջ առած, թեւերը ծունկերուն յեցուցած՝ երկու անուն միայն շրթունքները կը մրմնջէին. «աստուած եւ Վասկանուշ…»: Եւ հիմա ականջին կը խոսէր այն ձայնը՝ այն մարգարէական ձայնը, որ գետնափոր տաճարին մէջ իրեն զրուցէր էր. «Կ'ուգայ տարին, կ'ուգայ օրը, եւ թերեւս հեռու էլ չէ, որ դարձեալ զինք պիտի տեսնես, դարձեալ արցունքներովդ իւր ոտքերը պիտի թրջես…»: Ո՛ւր է այն ժամն, ո՛ւր էր այն վայրկեանն. եւ ի՛նչ պիտի ընէր Յովնան անկից վերջ կեանք ըսուած բանը, որ չարչարանք եղեր էր իրեն համար եւ բով տանջանաց այնչափ տարիներ:

Այս մտածութիւնք զինքը կը տարուբերէին եւ վայրկեանները մամեր կ'երեւէին, երբ Թադոս հայրիկ ներս մտաւ եւ իր հանդարտ կերպով.

— Յովնան զօրավար, մայր իշխանուհին քեզ կուզէ տեսնել,— ըսաւ:

Արքայութեան աւետաբեր հրեշտակն էր այդ ծերը: Թռաւ Յովնան, հասաւ վանք, մտուցին զինք այն սենեակը, ուր Աշոտ Սիւնի եւ Վասկանուշ տեսութիւն մը ունեցեր էին եւ ուր ինք Յովնան ուրիշներուն հետ տեսած էր Վասկանուշ. բայց հիմա… ոչ ոք չի կար սենեկին մէջ, դուռը գոցուեցաւ վրայեն: Իւր սիրտը այնպէս կը տրոփէր, որ պայթելու մռտ էր եւ ձեռքը հոն կը դնէր՝ իբրեւ թէ `այդ խեղճ գործարանին սանձ մը դնել կը ջանար. երբ գաղտնի դուռ մը բացուեցաւ եւ Վասկանուշ երեւցաւ թալկահար՝ ծանր եւ հանդարտ երկու քայլ առնելով՝ «Յովնա՛ն» ըսաւ եւ ձեռքը երկնցուց. լեռնականը սրացաւ ծունկի վրայ եկաւ եւ այդ գեղեցիկ փոքրիկ ձեռքը իւր երկու ափերուն մէջ գրկելով՝ շրթանց եւ աչաց վրայ դնելով արտասուաց հեղեղներով կը լուանար եւ կը հեկեկէր ու նոյն դիրքին